

Edyta Sielicka
ORCID: 0000-0002-8704-9290
Uniwersytet Szczeciński

Podstawa programowa jako szansa wspierania profilaktyki zachowań ryzykownych uczniów szkoły podstawowej w świetle koncepcji *resilience*

The Core Curriculum as an Opportunity to
Prevent Risky Behavior in Elementary School Pupils
in Light of the Concept of Resilience

ABSTRACT

The effectiveness of addiction prevention aimed at children and adolescents currently seems to stir up a lot of emotions and calls to verify its theoretical background. The shift from defensive prevention to positive prevention is becoming successful, yet remains insufficient in education. An interesting approach to the process of preventing addiction in children and adolescents is the concept of resilience, which posits that the individual resilience of a person helps them positively adapt or persist in difficult situations, which are considered risky for their proper functioning. At the same time, the lack of awareness about addiction among children and adolescents and the rising threats posed by young people's use of substances and adoption of addictive activities suggests that the schools should be one of the first

KEYWORDS

resilience, prevention
in schools, addiction,
risky behavior, core
curriculum

SŁOWA KLUCZOWE

koncepcja resilience,
profilaktyka szkolna,
uzależnienia,
zachowania
ryzykowne, podstawa
programowa

SPI Vol. 26, 2023/2
e-ISSN 2450-5366

DOI: 10.12775/SPI.2023.2.003
Nadesłano: 28.02.2023
Zaakceptowano: 28.04.2023

sites of systemic solutions for support and prevention. Based on these assumptions, the author analyzed the general education core curriculum for pupils in years IV–VII of elementary school, in order to verify its goals and educational content in relation to the established indicators for building resilience in students. The results illustrate a lack of consistency or connections between the various educational goals and content, which indicates an inability of schools to consciously design educational content to strengthen pupils' individual resources of resilience.

ABSTRAKT

Skuteczność profilaktyki uzależnień, kierowanej do dzieci i młodzieży, wydaje się obecnie budzić wiele emocji i prowokować do weryfikowania jej teoretycznych źródeł. Rezygnacja z profilaktyki defensywnej na rzecz profilaktyki pozytywnej wydaje się być w edukacji procesem już dokonany, jednak niewystarczającym. Interesującym podejściem do procesu przeciwdziałania uzależnieniom dzieci i młodzieży jest koncepcja *resilience*. Zakłada ona indywidualną i swoistą odporność osoby, która wpływa na jej pozytywną adaptację lub trwanie w sytuacjach przeciwności i trudności, które uznane są za ryzykowane dla jej właściwego funkcjonowania. Jednocześnie niska wiedza dzieci i młodzieży na temat uzależnień, wzrost zagrożeń wynikających z zażywania przez młodych ludzi substancji i podejmowania działań uzależniających przekonują, że to właśnie szkoła powinna być jednym z pierwszych ogniw systemowych rozwiązań w zakresie wsparcia i profilaktyki. Mając to na uwadze, autorka dokonała analizy podstawy programowej kształcenia ogólnego dla uczniów klasy IV–VII szkoły podstawowej pod kątem weryfikacji celów i treści kształcenia w niej zawartych w odniesieniu do przyjętych wskaźników budowania postawy *resilience* u uczniów. Uzyskane wyniki obrazują brak spójności i powiązań pomiędzy poszczególnymi celami i treściami kształcenia, co wskazuje na niski potencjał szkoły w świadomym projektowaniu treści edukacyjnych wzmacniających indywidualne zasoby odpornościowe uczniów.

Wprowadzenie

Ogólnopolskie badania dotyczące podejmowania przez polskich uczniów zachowań ryzykownych zdecydowanie powinny budzić pedagogiczny niepokój. W roku 2019 zrealizowano międzynarodowy projekt badawczy pod nazwą „European School Survey Project on Alcohol and Drugs” (ESPAD), którego celem było reprezentatywne

badanie ankietowe uczniów klas III ówczesnych szkół gimnazjalnych (wiek 15–16 lat) oraz uczniów klas II szkół ponadgimnazjalnych (wiek 17–18 lat) naszego kraju (Sierosławski 2020). Jego wyniki wskazują, że najbardziej rozpowszechnioną substancją psychoaktywną wśród dzieci i młodzieży jest alkohol – chociaż jeden raz w ciągu swojego życia alkohol piło 80,0% uczniów z młodszego grupy (15–16 lat) i 92,8% uczniów ze starszej grupy (17–18 lat). Niepokojący jest również niski wiek inicjacji alkoholowej i narkotykowej w Polsce. Badania wskazują, że już jedenastolatki, dwunastolatki sięgają po alkohol – średni wiek inicjacji alkoholowej wynosi 12,5 lat (Wojcieszek i in. 2021: 52). Jest to zatem okres II etapu edukacji podstawowej. Ponadto, chociaż jeden raz w życiu paliło 49,9% uczniów z badanej młodszego grupy wiekowej i 65,5% uczniów ze starszej grupy. Doświadczenia z przyjmowaniem leków uspakajających lub nasennych ma 15,1% uczniów z młodszego grupy badanej i 18,3% z grupy starszej. Ponadto 21,4% młodszego uczniów i 37,0% starszych uczniów chociaż jeden raz używało marihuany lub haszyszu (Sierosławski 2020). Autor Raportu twierdzi także, że na podstawie badań można szacować, iż około 2% młodzieży może być zagrożone hazardem problemowym (Sierosławski 2020). Dane te uzupełnia Raport Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę opublikowany w 2019 roku, który opisuje dane z badań ankietowych przeprowadzonych na grupie 1017 nastolatków. Wśród badanej grupy 11,9% respondentów to osoby problematycznie używające internetu, 11,4% to osoby z częściowymi objawami problematycznego używania internetu, a 0,5% z nasilonymi objawami. Wyniki te różnicują się ze względu na płeć i wiek – problematyczni użytkownicy internetu to częściej dziewczęta niż chłopcy (13,9% vs 9,3%; $p < 0,05$), to także częściej starsi respondenci (15–17 lat) niż młodsi (12–14 lat; 15,0% vs 9,5%; $p < 0,05$) (Makaruk, Włodarczyk, Skoneczna 2019: 30). Także pozostałe z dostępnych badań realizowanych w Polsce prezentują zbieżne dane, które budzą niepokój dotyczący zagrożeń dzieci i młodzieży związanych z uzależnieniami¹, przy czym wskazują one także

---

1 Wykazy dostępnych raportów na temat problematyki uzależnień dzieci i młodzieży prowadzą: Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych: <https://www.parpa.pl/index.php/badania-i-informacje-statystyczne/raporty-z-badan>, Krajowe Biuro do Spraw Przeciwdziałania Narkomani: <https://www.kbpn.gov.pl/portal?id=1768880>, Krajowe Centrum Przeciwdziałania Uzależnieniom: <https://www.uzaleznieniabehawioralne.pl/do-pobrania/>.

na inne obszary zagrożeń mniej rozpoznanych, jak uzależnienia od seksu, ćwiczeń, nauki.

Wzmacnianie *resilience* jako zadanie profilaktyczne

Świadomość małej skuteczności dotychczas realizowanych działań profilaktycznych oraz rosnąca wiedza z zakresu edukacji zdrowia, psychologii zdrowia czy też neurodydaktyki wzmacniają potrzebę poszukiwania skuteczniejszych form przeciwdziałania zachowaniom ryzykownym. Na szczególną uwagę wydaje się zasługiwać postulat projektowania działań profilaktycznych z wykorzystaniem koncepcji *resilience*. Samo pojęcie *resilience* zostało wprowadzone przez Crawforda Stanleya Hollinga początkowo jako koncepcja, która miała pomóc w zrozumieniu zdolności ekosystemów do utrzymywania się w pierwotnym stanie mimo ulegania perturbacjom, a zatem także w zrozumieniu uwarunkowań ich stabilności (Holling 1973: 14). W psychologii i psychiatrii pojęcie to wzbudziło zainteresowanie w odniesieniu do badań skupionych wokół uwarunkowań rozwoju dzieci i młodzieży z doświadczeniami sytuacji trudnych, traumatycznych, a pojawiło się po raz pierwszy w opracowaniach Normana Garmezege (1985), Emmy E. Werner (1989), Michaela Ruttera (1987). Następnie badane przez interdyscyplinarne zespoły ewoluowało (Walker i in. 2004; Folke i in. 2010) i zostało poddane próbom operacjonalizacji w wielu pracach naukowych (Cicchetti, Garmezy 1993; Luthar, Cicchetti 2000; Rutter 2006; Herrman i in. 2011, Southwick i in. 2014). Obecnie brak jest zgody na przyjęcie i powszechne uznanie jednej definicji operacyjnej pojęcia *resilience*, jednak przeważnie naukowcy są zgodni, że jest ono rozumiane jako swoista odporność, która odnosi się do pozytywnej adaptacji lub zdolności do utrzymania bądź odzyskania zdrowia psychicznego pomimo doświadczania przeciwności, które stanowią zwiększone ryzyko dla funkcjonowania jednostki (Rutter 2006, Herrman i in. 2011, Wysocka 2012). Pojęcie *resilience* różni się od pojęcia zdrowia psychicznego czy kompetencji społecznej głównie koncentracją wokół indywidualnych różnic w odpowiedziach na porównywalne doświadczenia. Oznacza to, że postawa charakteryzowana jako *resilience* powinna być rozpatrywana jako dynamiczny proces (Rutter 2000: 651; Luthar, Cicchetti 2000: 858; Masten 2014: 9), w powiązaniu z indywidualną trajektorią

doświadczeń (Rutter 2000, 2006). Zatem przyjmuje się, że wpływa na możliwości indywidualnego radzenia sobie osób w sytuacjach trudnych, dostosowywania się do zmieniających warunków i przyjmowania konstruktywnych sposobów radzenia sobie z pojawiającymi się przeciwnościami. W ujęciu procesualnym *resilience* nie jest więc cechą statystyczną i wymaga wieloobszarowej perspektywy badawczej (Cicchetti, Garmezy 1993: 499; Masten 2014: 10). Wskazuje się wiele czynników wpływających na *resilience*, w tym cechy biologiczne, psychologiczne, dyspozycje, ale także wsparcie społeczne czy też uczestnictwo w systemach społecznych takich jak rodzina, szkoła, przyjaciele i otoczenie (Herrman i in. 2011). Wydaje się więc, że czynniki wpływające na rozwój odporności można uznać za analogiczne do tych, które promują zdrowie psychiczne (Herrman i in. 2011), choć nadal ich wpływ rozpatrywany będzie w toku indywidualnych doświadczeń. Warto tu jednak wspomnieć o wyłaniającej się koncepcji *ego-resiliency*, postrzegającej *resiliency* jako właściwości jednostki (cechy stałe) i zasób osobisty (Block J.H., Block J. 1980). Koncepcja ta posłużyła do opracowania kwestionariusza pomiaru Ego-Resiliency Scale, uznawanego za jeden z rzetelnych pomiarów psychometrycznych (ER89) (Block, Kremen 1996), chętnie wykorzystywanego przez część badaczy zajmujących się zagadnieniami *resiliency* i *resilience* (Kołodziej-Zaleska, Przybyła-Basista 2018: 161).

Na gruncie polskiej nauki brak jest jednomyślności w odniesieniu do właściwego tłumaczenia pojęcia *resilience* (Heszen, Sęk 2007: 395). Aby zatem uniknąć wątpliwości metodologicznych i jednocześnie niepokoju związanego z nadinterpretacją najczęściej używanego tłumaczenia, tj. terminu odporność² (Luthar, Cicchetti 2000: 862), przyjmując procesualną perspektywę za Krzysztofem Ostaszewskim (Ostaszewski 2014), postanowiłam używać angielskiej wersji pojęcia *resilience*. W przyszłości wydaje się jednak słuszny postulat przyjęcia w polskiej metodologii badań pojęcia rezyliencji (Junik 2011).

Przyjęta koncepcja, choć głównie badana w odniesieniu do dzieci i młodzieży doświadczających długotrwałych stresów, traum i sytuacji

2 Pojęcie „odporności” zdaniem Suniyi S. Luthar oraz Dante Cicchettiego w postnaukowych interpretacjach można rozumieć jako wytrzymałość, która błędnie rozumiana może prowadzić do przełożenia działań w kierunku wzmacniania wytrwałości jako cechy zbiorczej lub przerzucenia uważności na cechy osobowe (Luthar, Cicchetti, 2000: 862).

trudnych, np. ubóstwa, przemocy, braku opieki rodzicielskiej, katastrof (Werner 1995, Rutter 2006, Masten 2014) niesie też ważne implikacje dla strategii interwencyjnych, działań profilaktycznych oraz terapeutycznych (Rutter 2006: 3), także w kontekście profilaktyki uzależnień. Myślenie o projektowaniu profilaktyki uzależnień wykorzystujących koncepcję *resilience* wpisuje się w powszechnie uznawaną za efektywną profilaktykę pozytywną (Borucka, Ostaszewski 2008; Szymańska 2015: 31). Bazuje ona bowiem na wzmacnianiu potencjału osób, co jest zgodne ze strategiami wspierającymi procesy *resilience* (Rutter 2000; Junik 2011), szczególnie ze strategią opartą na pozytywnych doświadczeniach, które neutralizują lub kompensują ryzyko (Rutter 2000; Junik 2011). Jednocześnie warto podkreślić, że nie stoi ona w sprzeczności z dotychczas promowaną koncepcją ryzyka i ochrony, nadaje jej jednak nowy, indywidualny wymiar (Rutter 2006). *Resilience* jako pozytywna adaptacja w sytuacjach ryzyka wpływa na realizację strategii radzenia sobie ze stresem i trudnościami, a zatem może także zapobiegać aktywowaniu mechanizmów uzależnień. Jednocześnie warto pamiętać, że również dzieci o wysokim poziomie *resilience* potrzebują wsparcia i mogą być podatne na trudności w różnych momentach życia (Cicchetti, Garmezy 1993: 500).

Przestrzenie kształcenia ogólnego w perspektywie koncepcji *resilience*

Szkoła odgrywa znaczącą rolę w życiu dzieci i młodzieży, może być miejscem ich rozwoju i wzrostu emocjonalnego, społecznego i intelektualnego, ale też źródłem trudnych przeżyć oraz traum. Jest systemowo zaprojektowaną przestrzenią wzajemnych wpływów dorosłych i dzieci, a zatem oczekuje się, że każde z podejmowanych w jej obrębie działań będzie świadomie ukierunkowane na wzmacnianie potencjałów wszystkich jej uczestników. Ramy edukacji realizowanej w systemie szkolnym wyznacza Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. 2017, poz. 59), w której wskazano, że działalność szkoły w zakresie edukacyjnym określona jest przez szkolne zestawy programów nauczania oraz program wychowawczo-profilaktyczny szkoły. Ustawę uzupełnia Rozporządzenie

Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla publicznych szkół (Dz.U. 2017 poz. 703). Należy zaznaczyć, że programy profilaktyczne opracowywane są samodzielnie przez poszczególne szkoły na podstawie corocznej diagnozy potrzeb (Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, art. 26.2), a zatem ich jakość i sposób realizacji wynika zarówno z potrzeb, jak i potencjału, a także możliwości i zasobów szkół. W związku z tym można uznać, że dokumentem standaryzującym działania edukacyjne na terenie całej Polski jest zestaw programów nauczania, które zawarte zostały w Rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej, w tym dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym, kształcenia ogólnego dla branżowej szkoły I stopnia, kształcenia ogólnego dla szkoły specjalnej przysposabiającej do pracy oraz kształcenia ogólnego dla szkoły policealnej (Dz.U. 2017, poz. 356). Podstawa programowa zawiera „zestawy celów kształcenia i treści nauczania, w tym umiejętności, opisane w formie ogólnych i szczegółowych wymagań dotyczących wiedzy i umiejętności, które powinien posiadać uczeń po zakończeniu określonego etapu edukacyjnego oraz zadania wychowawczo-profilaktyczne szkoły” (Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, art. 4, pkt 24) – jest zatem ona zbiorem wymagań, celów i treści, które dla nauczyciela wyznaczają obowiązkowy zakres podejmowanych przez niego zadań edukacyjnych w obszarach nauczanego przedmiotu.

Uznając teorię procesualnej koncepcji *resilience* jako wartościową w procesie projektowania profilaktyki zachowań ryzykownych, postanowiłam odpowiedzieć na problem badawczy, który został sformułowany jako pytanie o zakres budowania i wzmacniania procesów i mechanizmów *resilience* u uczniów II etapu szkoły podstawowej w oparciu o cele i treści programowe realizowane w szkole. W związku z tym poddałam analizie zapisy celów i treści kształcenia zawarte w Podstawie programowej nauczanych przedmiotów pod kątem obecności w nich zapisów pozwalających lub obligujących nauczyciela do realizacji treści wzmacniających czynniki budujące procesy *resilience* uczniów.

Przeprowadzona analiza skupiła się na celach i zakresie treści przedmiotowych realizowanych w klasach IV–VIII. Etap ten obejmuje edukacją uczniów w wieku 9–14 lat, czyli tuż przed okresem rozwoju zachowań ryzykownych związanych z używaniem substancji uzależniających lub podejmowaniem działań ryzykownych oraz dla części uczniów przed okresem ich inicjacji, co założono w odniesieniu do wcześniej prezentowanych danych. W tym okresie nauczania zmienia się wcześniej realizowany system prowadzenia zajęć lekcyjnych z nauczania zintegrowanego na nauczanie w systemie lekcyjno-przedmiotowym. Uczniowie w klasie IV spędzają w szkole 24 godziny lekcyjne podczas zajęć przedmiotowych, w klasach V–VI – 25 godzin lekcyjnych, VII – 32 godziny, a uczniowie klas VIII – 31 godzin lekcyjnych. Są one dominującą strukturalnie formą funkcjonowania ucznia w szkole (Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla publicznych szkół, zał. 1) i dla wielu pedagogów stanowią główne zadanie edukacyjne.

W pierwszym etapie projektowania analizy wyłoniono na podstawie literatury przedmiotu czynniki chroniące, które uznano za znaczące w procesie wzmacniania *resilience*. W dalszym toku odniesiono wyłonione protektory do obszarów edukacji szkolnej, w wyniku czego z głównych grup czynników chroniących (relacje rodzinne, kompetencje osobiste, kompetencje społeczne, wsparcie społeczne, struktury osobowości – zob. Friborg i in. 2003) postanowiono odrzucić te, które odnoszą się do obszarów niezałożonych do realizacji w przestrzeni szkoły. Kolejny etap zakładał odniesienie wyłonionych czynników do wskaźników przyjętych w powszechnie używanej Resilience Scale (RS) (Ahern i in. 2006). W procesie weryfikacji zdecydowano się przyjąć w badaniu następujące wskaźniki:

1. wzmacnianie umiejętności i wartości, które pozwalają na wykorzystanie talentów i zdolności (Werner 1995: 83),
2. budowanie pozytywnego obrazu siebie, dobra samoocena (Emery, Forehand 1996: 40, 42),
3. zachęcanie do pokonywania trudności, budowanie wiary we własne siły (Werner 1995: 82, 83),
4. wzmacnianie rozwoju poprzez wpajanie pozytywnych wartości, w tym związanych ze zdrowiem i dobrostanem (www.resiliencecenter.com),

5. rozwijanie poczucia własnej wartości i skuteczności (Werner 1995: 82; Rutter 1993: 629; Masten, Best, Garmezy 1990: 431),
6. wzmacnianie sieci wsparcia rówieśniczego (Werner 1995: 83; Michel 2014: 106).

Poszerzono także prowadzone analizy o identyfikację w celach i treściach kształcenia bezpośrednich odniesień do wiedzy z zakresu mechanizmów uzależnień (A), zagrożeń wynikających z zażywania substancji uzależniających (B) oraz do tematyki zachowań z pogranicza uzależnień behawioralnych, przemocowych oraz seksualnych (C) (Kania 2016: 113). Wyniki analizy umieszczone w przygotowanej poniżej Tabeli 1.

Tabela 1. Analiza celów i treści kształcenia w klasach IV–VII w odniesieniu do wskaźników czynników chroniących (1–6), wzmacniających proces budowania mechanizmów *resilience* u uczniów.

Przedmiot ³	Cele kształcenia/wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Treści bezpośrednie/wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa	Treści pośrednie/wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa
Język polski	IV. Samokształcenie IV.5 (1)			IV.2 (1) IV.4 (1) IV.5 (1)	VII–VIII
Język obcy nowożytny				XI (6)	IV–VIII
Muzyka					IV–VII
Plastyka	II. Doskonalenie umiejętności plastycznych – ekspresja twórcza przejawiająca się w działaniach indywidualnych i zespołowych (1) (6)				IV–VII
Historia					V–VII

³ W poniższym zestawieniu nie poddano analizie przedmiotów, które choć zawierają się w podstawach programowych, to nie są obowiązkowe, co oznacza, że nie można ich traktować jako obligatoryjnie obejmujących swoimi celami i treściami kształcenia wszystkich uczniów. Są nimi: Wychowanie do życia w rodzinie, Etyka, Język mniejszości narodowej lub etnicznej, Język regionalny – język kaszubski.

Przedmiot ³	Cele kształcenia/wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Treści bezpośrednie/ wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa	Treści pośrednie/ wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa
Wiedza o społeczeństwie	II. Rozumienie siebie oraz rozpoznawanie i rozwiązywanie problemów: II.1 (5), II.2 (1), II.3 (4), II.4 (4), II.6 (4), II.7 (4). II.8 (3) III. Komunikowanie i współdziałanie: III.1 (5), III.2 (5), III.3 (6), III.4 (6), III.5 (5)	V.1–2 (C) VIII.5 (C)		I.1–6 (2, 5, 6) II.1–2 (4) III.3 (3, 5) III.5 (1) IV.1–7 (4, 5) V.1–2 (3) VIII.5 (4, 5) IX. 1–5 (3, 4, 5)	VIII
Przyroda	III. Kształtowanie postaw – wychowanie: III.5 (5), III.6 (6)	V.8 (A, B)	IV	IV.6 (4,5) V.1 (4,5) V.10 (4,5)	IV
Geografia	III. Kształtowanie postaw: III.1 (1), III.4 (4), III.9 (5)				V–VIII
Biologia	V. Znajomość uwarunkowań zdrowia człowieka: V.1 (5) VI. Postawa wobec przyrody i środowiska: VI.2 (5)	III.7.5 (A, B) III.9.6 (A, B) IV.3 (B)	VII VII	III.9.4 (3)	VII
Chemia		IX.2 (B)	VII– VIII		V–VIII
Fizyka					VII– VIII
Matematyka					IV–VIII
Informatyka	IV. Rozwijanie kompetencji społecznych, takich jak komunikacja i współpraca w grupie, w tym w środowiskach wirtualnych, udział w projektach zespołowych oraz zarządzanie projektami (6) V. Przestrzeganie prawa i zasad bezpieczeństwa. (...) ocena zagrożeń związanych z technologią i ich uwzględnienie dla bezpieczeństwa swojego i innych (C)	V.1 (C) V.3 (C)	IV–VI IV–VI	IV.2 (6) IV.1 (6) IV.4 (1)	IV–VI VII– VIII VII– VIII
Technika	V. Rozwijanie kreatywności technicznej: V.1–3 (1, 5)			I.5 (6)	IV–VI

Przedmiot ³	Cele kształcenia/wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Treści bezpośrednie/ wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa	Treści pośrednie/ wskaźniki czynników chroniących (1–6)	Klasa
Wychowanie fizyczne	IV. Kształtowanie umiejętności rozumienia związku aktywności fizycznej ze zdrowiem oraz praktykowania zachowań prozdrowotnych (4, 5)	IV.3 (A, B) IV.4 (A, B, C)	VII–VIII	IV.1.1 (5), IV.1.5 (5) IV.1 (4) IV.2 (2, 3, 4) Kompetencje społeczne (1, 2, 3, 4, 5, 6)	IV–VI IV–VI VII–VIII IV–VIII
Edukacja dla bezpieczeństwa	IV. Kształtowanie postaw indywidualnych i społecznych sprzyjających zdrowiu (5)			IV.1–7 (3, 4, 5)	VIII

Źródło: Opracowanie własne na podstawie Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej... (Dz.U. 2017, poz. 356).

Skupienie się na celach i treściach kształcenia w prezentowanej analizie wynika z założenia ich obligatoryjnego charakteru. Wielu autorów zwraca uwagę, że wpływ na wsparcie indywidualnego procesu *resilience* ma wiele czynników, w tym funkcjonowanie uczniów w szkole, budzenie ich potencjału, klimat szkoły (Garmezy 1993; Skuza, Pierścińska-Maruszewska 2014), przygotowanie kadry pedagogicznej i jej poziom relacyjności z uczniami (Herrman i in. 2011: 260) czy też poczucie sukcesu edukacyjnego. Czynniki te wskazują na potrzebę myślenia o szkole w kategoriach systemowych działań oraz wzajemnie na siebie wpływających uwarunkowań. W tym systemie dominującą strukturalnie formą kontaktu i realizacji zadań edukacyjnych są zajęcia lekcyjne – stąd wydaje się zasadna analiza ich ram formalnych, które mają znaczący wpływ na perspektywę wielkoobszarowego myślenia o edukacji szkolnej. Analiza celów i treści kształcenia Podstawy programowej dla klas IV–VIII w odniesieniu do wybranych wskaźników budowania *resilience* zwraca uwagę na brak spójności i korelacji pomiędzy celami i treściami kształcenia. Założone cele tylko w poszczególnych przedmiotach mają swoją reprezentację w treściach kształcenia, natomiast treści często nie

mają umocowania w celach. Niespójność ta dotyczy także sposobu konstruowania programów poszczególnych przedmiotów i powiązań między nimi, szczególnie w obszarach związanych z kształtowaniem postaw, rozwijaniem umiejętności czy kompetencji społecznych. Ich fragmentaryczność powoduje brak systemowej równowagi w myśleniu o edukacji szkolnej wpisującej się w całościowy rozwój uczniów i odpowiadającej na ich potrzeby. Także warstwa językowa zapisów wskazuje na brak wspomnianej spójności – na etapie projektowania zapisów nie stworzono siatki pojęciowej, która mogłaby służyć do korelacji międzyprzedmiotowej, przykładem może być tutaj niespójność w formułowaniu lub braku formułowania celów odnoszących się do postaw.

Mimo tych metodologicznych trudności, można w przyjętych celach i treściach kształcenia zidentyfikować poszczególne zapisy, które w toku analizy zostały odniesione do budowania procesu *resilience*. Odniesienia te można głównie identyfikować ze wskaźnikami wzmacniania umiejętności i wartości, które pozwalają na wykorzystanie talentów i zdolności (1), rozwijaniem poczucia własnej wartości i skuteczności (5) oraz wzmacnianiem sieci wsparcia rówieśniczego (6). Należy jednak zaznaczyć, że także tutaj zauważalny jest brak spójności pomiędzy celami i treściami kształcenia w danych przedmiotach. Tylko w treściach kształcenia Wiedzy o społeczeństwie i Wychowania fizycznego widać odniesienia do zapisów skupionych wokół budowania poczucia własnej wartości (2), w ograniczonym stopniu zidentyfikowane zostały zapisy dotyczące zachęcania do pokonywania trudności (3) (Tabela 2).

Tabela 2. Analiza celów i treści kształcenia w klasach IV–VII z podziałem na wskaźniki czynników chroniących wzmacniających proces budowania *resilience* uczniów

Wskaźniki	Cele	Treści	Klasa
(1) wzmacnianie umiejętności i wartości, które pozwalają na wykorzystanie talentów i zdolności	Język polski	Język polski	VII–VIII
	Plastyka		IV–VII
	Wiedza o społeczeństwie	Wiedza o społeczeństwie	VIII
	Geografia		V–VIII
		Informatyka	VII–VIII
	Technika		IV–VI
		Wychowanie fizyczne	IV–VIII

Wskaźniki	Cele	Treści	Klasa
(2) budowanie pozytywnego obrazu siebie		Wiedza o społeczeństwie	VIII
		Wychowanie fizyczne	IV–VIII
(3) zachęcanie do pokonywania trudności	Wiedza o społeczeństwie	Wiedza o społeczeństwie	VIII
		Biologia	VII
		Wychowanie fizyczne	IV–VIII
		Edukacja dla bezpieczeństwa	VIII
(4) wzmacnianie rozwoju poprzez wpajanie pozytywnych wartości	Wiedza o społeczeństwie	Wiedza o społeczeństwie	VIII
	Przyroda	Przyroda	IV
	Geografia		V–VIII
	Wychowanie fizyczne	Wychowanie fizyczne	IV–VIII
		Edukacja dla bezpieczeństwa	VIII
(5) rozwijanie poczucia własnej wartości i skuteczności	Wiedza o społeczeństwie	Wiedza o społeczeństwie	VIII
	Przyroda	Przyroda	IV
	Geografia		V–VIII
	Biologia		VII
	Technika		IV–VI
	Wychowanie fizyczne	Wychowanie fizyczne	IV–VIII
	Edukacja dla bezpieczeństwa	Edukacja dla bezpieczeństwa	VIII
(6) wzmacnia sieci wsparcia rówieśniczego	Plastyka		IV–VII
	Wiedza o społeczeństwie	Wiedza o społeczeństwie	VIII
	Przyroda		IV
	Informatyka	Informatyka	IV–VIII
		Technika	IV–VII
	Wychowanie fizyczne	Wychowanie fizyczne	IV–VIII
		Język obcy nowożytny	IV–VIII

Źródło: Opracowanie własne.

Jak wynika z analiz, jedynie przedmiot Wychowanie fizycznie uwzględniła w swoich zapisach odniesienie wprost do rozwoju kompetencji społecznych, jest to też jeden z dwóch przedmiotów, który realizuje wszystkie badane wskaźniki. Drugim z przedmiotów je realizującym jest Wiedza o społeczeństwie. Warto jeszcze nadmienić, że Wychowanie fizyczne jest przedmiotem, na którym realizowane

są także treści kształcenia bezpośrednio odnoszące się do wiedzy z zakresu mechanizmów uzależnień, zagrożeń wynikających z zażywania substancji uzależniających oraz tematyki zachowań z pogranicza uzależnień behawioralnych, przemocowych oraz seksualnych. Treści te są również poruszane na lekcjach Przyrody, Chemii oraz, w zakresie zagrożeń behawioralnych, na lekcjach Informatyki i Wiedzy o społeczeństwie.

We wstępie do Podstaw programowych zwraca uwagę komentarz wskazujący na wartość edukacji zdrowotnej dla realizowanej profilaktyki szkolnej. Nie funkcjonuje jednak ona jako odrębny przedmiot, jej treści wpisane zostały właśnie w przedmiot Wychowanie fizyczne oraz w Edukację dla bezpieczeństwa. We wstępnych zapisach podkreślono również wartości i znaczenie wykorzystywania w procesie edukacji metody projektu jako metody wzmacniającej komunikację w grupie, umiejętności społeczne oraz twórcze i konstruktywne rozwiązywanie trudności (Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej...).

W odniesieniu do badanego problemu znaczące wydaje się także przypisanie określonych celów i treści do poszczególnych grup wiekowych uczniów (klas) – cele i treści identyfikowane jako wzmacniające budowanie procesu *resilience* w dominującej większości zaczynają być eksponowane dopiero na etapie edukacji klas VII–VIII. Jest to okres rozwojowy, w którym już trwa lub rozpoczyna się eksperymentowanie ze środkami uzależniającymi, a zatem jest to czas wzrostu skali podejmowanych zachowań ryzykownych. Na tym etapie edukacyjnym należy raczej oczekiwać dodatkowych działań związanych z profilaktyką selektywną, która powinna realizować założenia poszczególnych programów wychowawczo-profilaktycznych dostosowanych do potrzeb określonych szkół. Natomiast zarówno w celach, jak i treściach kształcenia ogólnego zapisy wskazujące na potrzebę realizacji treści wzmacniających rozwój wszystkich sfer życia uczniów, w tym także tych, które budują *resilience*, powinny być obligatoryjne na wszystkich etapach kształcenia. Ich brak wydaje się znaczący, szczególnie, że wagę tego postulatu podkreśla analiza celów ogólnych podstawy programowej, które zostały zawarte we wstępie podstaw programowych. Wskazują one na świadomości twórców ram programowych potrzeby postrzegania rozwoju ucznia przez wszystkie sfery jego funkcjonowania (Rozporządzenie Ministra

Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej...). Niestety przeprowadzona analiza nie wykazała świadomej i planowej konsekwencji w realizacji tego postulatu, jednocześnie zwróciła uwagę na braki w powiązaniu celów i treści kształcenia, które nie pozwalają na przyjęcie w realizowanych działaniach edukacyjnych spójnej koncepcji myślenia o rozwoju człowieka. W odniesieniu do założonego problemu badawczego w trakcie analiz udało się zidentyfikować treści wskazujące na potencjał szkoły we wzmacnianiu procesu budowania *resilience*, jednak jego znaczne ograniczenie wynika z faktu, że odnosi się on do poszczególnych, pojedynczych zapisów celów i/lub treści kształcenia, a nie opiera się – jak wspomniano wyżej – na spójnej, teoretycznej koncepcji wsparcia rozwoju młodego człowieka.

Zakończenie

Pierwszym i podstawowym źródłem doświadczeń dzieci i młodzieży jest środowisko rodzinne, natomiast pierwszą przestrzenią systemowych, obowiązkowych rozwiązań ukierunkowanych na wsparcie dzieci jest szkoła. Emmy E. Werner wskazuje na dobrze funkcjonujące systemy szkolne jako na istotne ognisko zewnętrznego systemu wsparcia (Werner 1989: 80), natomiast Małgorzata Michel (Michel 2014: 120) zwraca uwagę na wyjątkową wagę aplikowalności koncepcji *resilience* do praktyki działań, także na płaszczyźnie profilaktyki społecznej i resocjalizacji. Zainteresowanie, jakie rośnie wokół wykorzystania koncepcji *resilience* w praktyce pedagogicznej (Junik 2011; Borucka, Pisarska 2012; Michel 2014; Ostaszewski 2014), w tym także w profilaktyce szkolnej, zdaje się przekonywać o coraz szerszym odkrywaniu jej wartości. Przy założeniu, że jednymi z czynników aktywujących mechanizmy uzależniania są sytuacje podwyższonego ryzyka, deficyt praktycznych umiejętności życiowych i destrukcyjna orientacja życiowa (Mellibruda 1997: 81), budowanie i wzmacnianie *resilience* może stanowić istotną formę wsparcia i przeciwdziałania uzależnieniom. Wzmacnianie procesu, dzięki któremu osoba nabywa umiejętności korzystania z wewnętrznych i zewnętrznych zasobów, po to, aby osiągnąć pozytywną adaptację, mimo napotykanym trudności, wpływa przecież na reedukację lub neutralizację ryzyka zagrożenia jego integralnego funkcjonowania

(Michel 2014: 106). Jednak jej implementacja do działań pedagogicznych wymaga świadomego pogłębiania wiedzy z zakresu uwarunkowań jej kształtowania, dynamiki i czynników wzmacniających *resilience* u uczniów. Nade wszystko wymagałaby jednak uznania potrzeby tworzenia i realizacji wszystkich działań edukacyjnych, w tym tworzenia podstaw programowych opracowanych w oparciu o wybraną, spójną koncepcję naukową. Nadałaby ona wszystkim zakładanym działaniom, także kształceniu przedmiotowemu, spójny kierunek wspierania rozwoju młodego człowieka.

Bibliografia

- Ahern N.R., Kiehl E.M., Lou Sole M., Byers J. (2006). *A Review of Instruments Measuring Resilience*, „Issues in Comprehensive Pediatric Nursing”, t. 29, nr 2, s. 103–125, doi:10.1080/01460860600677643.
- Block J.H., Block J. (1980). *The Role of Ego-Control and Ego-Resiliency in the Origination of Behavior*, [w:] W.A. Collins (red.), *Development of Cognition, Affect, and Social Relations* (The Minnesota Symposia on Child Psychology, vol. 13), London–New York: Psychology Press, Taylor & Francis Group, s. 39–101, doi:10.4324/9781315803029.
- Block J.H., Kremen A.M. (1996). *IQ and Ego-Resiliency: Conceptual and Empirical Connections and Separateness*, „Journal of Personality and Social Psychology”, t. 70, nr 2, s. 346–361, doi: 10.1037//0022-3514.70.2.349.
- Borucka A., Ostaszewski K. (2008). *Koncepcja resilience. Kluczowe pojęcia i wybrane zagadnienia*, „Medycyna Wieku Rozwojowego”, t. 12, nr 2, cz. 1, s. 587–597.
- Borucka A., Pisarska A. (2012). *Koncepcja resilience – czyli jak pomóc dzieciom i młodzieży z grup podwyższonego ryzyka*, Warszawa: Ośrodek Rozwoju Edukacji.
- Cicchetti D., Garmezy N. (1993). *Prospects and Promises in the Study of Resilience*, „Development and Psychopathology”, t. 5, nr 4, s. 497–502, doi:10.1017/S0954579400006118.
- Emery R.E., Forehand R. (1996). *Parental Divorce and Children's Well-Being: A Focus on Resilience*, [w:] R.J. Haggerty, L.R. Sherrod, N. Garmezy, Rutter M. (red.), *Stress, Risk, and Resilience in Children and Adolescents: Processes, Mechanisms, and Interventions*, Cambridge: Cambridge University Press, s. 64–99.
- Folke C., Carpenter S.R., Walker B., Scheffer M., Chapin T., Rockström J. (2010). *Resilience Thinking Integrating Resilience, Adaptability and Transformability*, „Ecology and Society”, t. 15, nr 4, art. 20, doi:10.5751/ES-03610-150420.

- Friborg O., Hjerdal O., Rosenvinge J.H., Martinussen M. (2003). *A New Rating Scale for Adult Resilience: What are the Central Protective Resources Behind Healthy Adjustment?*, „International Journal of Methods in Psychiatric Research”, t. 12, nr 2, s. 65–76, doi: 10.1002/mpr.143.
- Garmezy N. (1985). *Stress-resistant Children: The Search for Protective Factors*, [w:] J.E. Stevenson (red.), *Recent Research in Developmental Psychopathology* (Journal of Child Psychology and Psychiatry Book Supplement, nr 4), Oxford: Pergamon Press, s. 213–233.
- Garmezy N. (1993). *Children in Poverty: Resilience Despite Risk*, „Psychiatry”, t. 56, nr 1, s. 127–136. doi:10.1080/00332747.1993.11024627.
- Herrman H., Stewart D.E., Diaz-Granados N., Berger E.L., Jackson B., Yuen T. (2011). *What is Resilience?*, „The Canadian Journal of Psychiatry”, t. 56, nr 5, s. 258–265, doi:10.1177/070674371105600504.
- Heszen I., Sęk H. (2007). *Psychologia zdrowia*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Holling C.S. (1973). *Resilience and Stability of Ecological Systems*, „Annual Review of Ecology and Systematics”, t. 4, nr 1, s. 1–23, doi:10.1146/annurev.es.04.110173.000245.
- Junik W. (red). (2011). *Resilience. Teoria – badania – praktyka*, Warszawa: Parpamedia. Wydawnictwo Edukacyjne.
- Kania S. (2016). *Analiza transakcyjna w budowaniu klimatu szkoły – w poszukiwaniu pozytywnej profilaktyki zachowań ryzykownych*, „Edukacyjna Analiza Transakcyjna”, nr 5, s. 111–121, doi:10.16926/eat.2016.05.07.
- Kołodziej-Zaleska A., Przybyła-Basista H. (2018). *Ego-resiliency jako zasób osobisty – narzędzie pomiaru i jego wykorzystanie w badaniach interdyscyplinarnych*, „Czasopismo Psychologiczne”, t. 24, nr 1, s. 159–170, doi:10.14691/CPPJ.24.1.159.
- Luthar S.S., Cicchetti D. (2000). *The Construct of Resilience: Implications for Interventions and Social Policies*, „Development and Psychopathology”, t. 12, nr 4, s. 857–885, doi:10.1111/1467-8624.00164.
- Makaruk K., Włodarczyk J., Skoneczna P. (2019). *Problematyczne używanie internetu przez młodzież. Raport z badań*. Warszawa: Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę.
- Masten A.S. (2014). *Global Perspectives on Resilience in Children and Youth*, „Child Development”, t. 85, nr 1, s. 6–20, doi:10.1111/cdev.12205.
- Masten A.S., Best K.M., Garmezy N. (1990). *Resilience and Development: Contributions from the Study of Children Who Overcome Adversity*, „Development and Psychopathology”, t. 2, nr 4, s. 425–444, doi:10.1017/S0954579400005812.
- Mellibruda J. (1997). *Psycho-bio-społeczna koncepcja uzależnienia od alkoholu*, „Alkoholizm i Narkomania”, t. 3, nr 28, s. 277–306.
- Michel M. (2014). *Wzmacnianie czynników chroniących w tworzeniu bezpiecznej przestrzeni szkoły w programach liderów rówieśniczych w kontekście koncepcji resilience*, „Resocjalizacja Polska”, nr 6, s. 101–120.

- Ostaszewski K. (2014). *Zachowania ryzykowne młodzieży w perspektywie mechanizmów resilience*, Warszawa: Instytut Psychiatrii i Neurologii.
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkoły podstawowej, w tym dla uczniów z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu umiarkowanym lub znacznym, kształcenia ogólnego dla branżowej szkoły I stopnia, kształcenia ogólnego dla szkoły specjalnej przysposabiającej do pracy oraz kształcenia ogólnego dla szkoły policealnej (Dz.U. 2017, poz. 356).
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie ramowych planów nauczania dla publicznych szkół (Dz.U. 2017, poz. 703).
- Rutter M. (1987). *Psychosocial Resilience and Protective Mechanisms*, „American Journal of Orthopsychiatry”, t. 57, nr 3, s. 316–331, doi:10.1111/j.1939-0025.1987.tb03541.x.
- Rutter M. (1993). *Resilience: Some Conceptual Considerations*, „Social Work”, t. 14, nr 8, s. 626–631, doi:10.1016/1054-139x(93)90196-v.
- Rutter M. (2000). *Resilience Reconsidered: Conceptual Considerations, Empirical Findings, and Policy Implications*, [w:] J.P. Shonkoff, S.J. Meisels (red.), *Handbook of Early Childhood Intervention*, Cambridge: Cambridge University Press, s. 651–682, doi:10.1017/CBO9780511529320.030.
- Rutter M. (2006). *Implications of Resilience Concepts for Scientific Understanding*, „Annals of the New York Academy of Sciences”, t. 1094, nr 1, s. 1–12, doi:10.1196/annals.1376.002.
- Sierosławski J. (2020). *Używanie alkoholu i narkotyków przez młodzież szkolną. Raport z ogólnopolskich badań ankietowych zrealizowanych w 2019 r. Europejski program badań ankietowych w szkołach ESPAD*, Warszawa: Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Instytut Psychiatrii i Neurologii.
- Skuza A., Pierścińska-Maruszewska A. (2014). *Klimat społeczny szkoły jako jeden z czynników chroniących – wzmacniających oddziaływania profilaktyczne (w kontekście koncepcji resilience)*, „Resocjalizacja Polska”, nr 6, s. 89–100.
- Southwick S.M., Bonanno G.A., Masten A.S., Panter-Brick C., Yehuda R. (2014). *Resilience Definitions, Theory, and Challenges: Interdisciplinary Perspectives*, „European Journal of Psychotraumatology”, t. 5, nr 1, art. 25338, doi:10.3402/ejpt.v5.25338.
- Szymańska J. (2015). *Programy profilaktyczne. Podstawy profesjonalnej psychoprofilaktyki*, Warszawa: Ośrodek Rozwoju Edukacji.
- Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. 2016, poz. 59).

- Walker B., Holling C.S., Carpenter S.R., Kinzig A. (2004). *Resilience, Adaptability and Transformability in Social-ecological Systems*, „Ecology and Society”, t. 9, nr 2, doi:10.5751/ES-00650-090205.
- Werner E.E. (1989). *High-risk Children in Young Adulthood: A Longitudinal Study from Birth to 32 Years*, „American Journal of Orthopsychiatry”, t. 59, nr 1, s. 72–81, doi:10.1111/j.1939-0025.1989.tb01636.x.
- Werner E.E. (1995). *Resilience in Development*, „Current Directions in Psychological Science”, t. 4, nr 3, s. 81–84, doi:10.1111/1467-8721.ep1077232.
- Wojcieszek M.R., Piekarz I., Maciaszek S., Wojcieszek K.A. (2021). *Summative Evaluation of the “Debate” Programme for Alcohol Related Problems Prevention – Pilot Study*, „Alcoholism and Drug Addiction / Alkoholizm i Narkomania”, t. 34, nr 1, s. 51–68, doi:10.5114/ain.2021.107710.
- Wysocka E. (2012). *Koncepcja „resilience” jako podstawa teoretyczna identyfikacji zaburzeń w przystosowaniu i działań profilaktycznych*, [w:] B. Urban, M. Konopczyński (red.), *Profilaktyka i probacja w środowisku*, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Netografia

- <https://www.kbpn.gov.pl/portal?id=1768880> [dostęp: 20.02.2023].
- <https://www.parpa.pl/index.php/badania-i-informacje-statystyczne/raporty-z-badan> [dostęp: 22.02.2023].
- <https://www.uzaleznieniabehawioralne.pl/do-pobrania/> [dostęp: 20.02.2023].
- www.resiliencecenter.com [dostęp: 22.02.2023].

ADRES DO KORESPONDENCJI

Dr Edyta Sielicka
Uniwersytet Szczeciński
Instytut Pedagogiki
e-mail: edyta.sielicka@usz.edu.pl